

# RETOUR NUENEN

*Nostalgische gedichten en herinneringen*

Leo Mesman

Eerste druk © 2018 Leo Mesman

[www.leomesmangedichten.wordpress.com](http://www.leomesmangedichten.wordpress.com)

Foto Nuenens Broek omslag: Leo Mesman

Portretfoto achterzijde: Peter van Kessel

ISBN: 978-94-022-4217-1

Uitgave in eigen beheer

Productie Boekscout Soest

[www.boekscout.nl](http://www.boekscout.nl)

## *Ten geleide*

Ieder mens is een verhaal  
een verhaal van liefde & strijd  
met een ongewis begin  
en een ongewis einde.

Ieder mens is een verhaal  
vol gebeurtenissen die uniek zijn  
hoewel ze iedereen  
kunnen overkomen.

Ieder mens is een verhaal  
eindeloos boeiend  
voor wie de tijd neemt  
en luisteren wil.

## GENEALOGIE

Telg van twee oude  
boerengeslachten  
het ene uit Brabant  
het andere Hollands

woon ik in een woud van steen  
met kip noch koe om mij heen  
en zonder ooit een spade  
in de grond te steken.

Wel volg ik steeds bewust  
de gang van de seizoenen  
en wil ik elke avond weten  
wat voor weer het morgen wordt.

## KIPPENVEL

Vroeger leek ik op mijn vader  
nu heb ik meer de trekken van mijn moeder.

Het zal wel met hormonen  
en ouder worden te maken hebben.

En met het eten van kip  
het favoriete kostje van mijn moeder.

## **Yoghurt**

Geschokt kwam mijn vader thuis van de excursie naar de zuivelfabriek van Campina in de ‘Lichtstad’ Eindhoven. Het uitstapje, vroeg in de jaren zestig georganiseerd door de rooms-katholieke bond van melkhandelaren, was gezellig verlopen. Tot het moment dat men de afdeling bezocht waar de yoghurt geproduceerd werd.

De aanblik van de enorme, melk verslindende yoghurtplanten in de nog enormere bassins moet mijn vader een Roald Dahl-achtige horrorervaring hebben bezorgd.

Hij bleef het product aan zijn klanten verkopen, maar zelf kreeg hij na dit bezoek nooit meer een lepel yoghurt door zijn keel. Voorzag hij de meedogenloze woekerziekte die hem later -te vroeg- het leven zou benemen?

## AAN MIJN VADER

*Eerst komt het Leven, dan de Strijd,  
daarna de Dood, en men is alles kwijt.*

Ik zie mijn vader, het hoofd iets gebogen  
onder het lamplicht op het tafelkleed  
de balans opmaken van een dag lang zwoegen  
waarbij hij munt bij munt in stapels meet.

Zijn kiel en venttas heeft hij afgegeven  
en een sigaar bewierookt zijn gezicht  
terwijl zijn handen zoekende bewegen  
en cijfers maken in onleesbaar schrift.

Ik zie zijn beeld en hoop na al die jaren  
die zijn vervlogen sinds hij sterven mocht  
en niemand hem nog voor de dood kon sparen

in mijn leven, hoe anders ook gevaren  
dan hij in mij te investeren zocht  
zijn meerwaarde met rente te bewaren.

## BLIJF MAAR

‘Blijf maar!’ was de kreet  
waarmee ik het alarm  
van de winkelbel smoorde  
als ik van school thuiskwam  
voor de middagboterham  
en doorliep naar de kamer  
waar Moeder op mij wachtte.

De winkel en het huis  
hebben ze afgebroken  
en Moeder is al lang  
bij Onze Lieve Heer.  
Ik kan duizend maal  
‘Blijf maar!’ roepen:  
het helpt niet meer.



## MIJN TANTE JO

‘Klaag niet, er zijn er meer getrouwd.’  
Geliefd adagium van wijlen tante Jo.  
Haar eerste man viel van het dak.  
Morsdood.

Zij bleef achter, jong en kinderloos  
en dreef voortaan het dorpscafé alleen  
waar elke zondag na de hoogmis  
de boeren een kaartje kwamen leggen  
een jonge klare bij de hand  
en de zondagse sigaar met band  
tussen hun boerentanden.

Toen het caféleven was gedaan  
en tante kon gaan rentenieren  
nam ze een nieuwe echtgenoot  
een zwijgzame weduwnaar  
die zich geheel verzorgen liet  
als een enorme kamerplant.

Ik denk met bewondering  
terug aan mijn tante Jo.  
Haar levenskracht was groot.  
Ze teelde zelf haar groenten.  
Haar Hollandse weerbarstigheid  
zou haar nog jaren sparen  
voor de kaken van de dood.

## AAN ZEE

Ik keek met moeder naar de zee.

We zaten zwijgend met ons twee:  
mijn moeder en ik. En de zee.

De zee leek een getemde leeuw.  
Boven dreef een enkele meeuw.

We deelden elkaar ons leven mee:  
mijn moeder en ik. En de zee.

## **Ons Sien en ons Trien**

Moeder had twee zussen in het klooster. Ze heetten Corsina en Emerentia en droegen het habijt van de Zusters van Schijndel, een van die negentiende-eeuwse congregaties die zich voor de maatschappelijke en culturele verheffing van de Brabantse bevolking hebben ingezet. Moeder gebruikte vaak de naam die ze ‘in de wereld’ gedragen hadden. Het verwarrende daarbij was dat ze naar Corsina verwees als ‘ons Trien’ en Emerentia aanduidde als ‘ons Sien’.

Emerentia was de grootste en oudste van de twee en bereikte een Bijbelse ouderdom van bijna 100 jaar. De kleine, gevoelige, altijd gehaaste Corsina werd vele jaren eerder door een onoplettende automobilist van haar fiets en uit het leven gereden.

Tante Corsina koesterde een onwrikbaar geloof in de heilzame werking van chocola. Als neefjes

en nichtjes gingen we maar al te graag mee in dat geloof. Zij was een toegewijd kleuterleidster, al was ze veel liever de verpleging ingegaan. Maar ja, hoe ging dat in de hoogtijdagen van het Rijke Roomsche Leven? Bij hun intrede in het klooster vroeg moeder-overste de novicen wat ze het liefst wilden gaan doen. Nadat Corsina haar verlangen verpleegster te worden had prijsgegeven, kreeg ze de opdracht zich te bekwamen tot leidster op de 'bewaarschool'.

Tante Emerentia verging het net zo. Ze wilde dolgraag naai- en verstelwerk doen en kwam dus veertig jaar in de kloosterkeuken te staan. Pas toen ze met pensioen ging, mocht ze naar de naaikamer. Maar toen waren haar ogen niet goed genoeg meer voor het fijne handwerk. De diepere gedachte achter dit 'personeelsbeleid' was, dat een bruid van Christus haar leven diende te offeren in een ander dienstwerk dan haar lief was.

Beide tante zusters hebben het haar opgelegde kruis overigens blijmoedig gedragen. Terwijl Corsina, ons Trien dus, kwistig chocoladereepjes uitdeelde aan gretige blagen, verwende Emerentia, ons Sien, haar zieke medezusters met lekkere hapjes. De gewone kloosterpot was goed, maar sober. Ook op culinair gebied was zinnenprikkeling immers uit den boze.

Hoe ouder mijn moeder werd, hoe meer zij er het hare van dacht. Aan het einde van haar lange kloosterleven stelde ook Emerentia wel eens hardop de, naar mijn gevoel tamelijk schrijnende, vraag of ze, met de kennis van nu, dezelfde levenskeuze gemaakt zou hebben. Er was na het Tweede Vaticaans Concilie in de jaren zestig wel erg veel veranderd in katholiek Nederland. Deze existentiële twijfels zijn Corsina bespaard gebleven. Een geluk bij een ongeluk?

## OP BEZOEK

Als ik binnenkwam  
lichtten haar ogen even op  
omdat zij in mij vader zag  
wat haar zachte kus  
een vleugje incest gaf.

Ik greep haar tere hand  
niet al te stevig vast  
toch zei ze nijdig *au*  
en keek mij dan  
weer hunkerend aan.

Riep ze voor  
de zoveelste keer  
*kom we gaan*  
zich machteloos  
verheffend in haar rolstoel

Dan gingen we  
wandelen door de  
lege gangen van het huis

waar om geen enkele hoek  
een nieuw vooruitzicht gloorde

En speurden  
door de glazen wanden  
naar een spoor van leven  
in de onaandoenlijk  
aangelegde rotstuin.



## **What's in a name?**

In de familie hadden we een dierbare Franse tante. Ze droeg de fraaie naam Camelia, net als de bekende voorjaarsbloeier. Tante overleed kort na haar honderdste verjaardag, heel vrolijk in haar leunstoel, terwijl een vriendin in de keuken koffie aan het zetten was.

Pas bij tantes uitvaart, in de eeuwenoude kathedraal van Cambrai, ontdekten we op het bidprentje haar ware naam. Ze bleek Camilla te heten. Net als Camilla Parker Bowles, de tweede echtgenote van de eeuwige Britse kroonprins Charles.

Tante was dus niet vernoemd naar de geliefde theeplant en ik ging uitzoeken waar haar voor- naam dan wel vandaan kwam. Raadpleging van Wikipedia leerde mij dat in de Aeneis, het klassieke heldenepos van Vergilius, een dapper Amazonestrijdster figureert onder de naam Camilla. Zij was een beschermeling van de

godin van de jacht, Diana.

Vergilius vond het belangrijk te vermelden dat de mythologische Camilla tot haar heldhaftige dood op het slagveld haar maagdelijkheid wist te behouden. Diana kon het noodlottig einde van haar lieveling niet voorkomen, maar zorgde er wel voor dat geen mannenvinger het lichaam en de wapenuitrusting van de gesneuvelde heldin aanraakte. Zouden de Engelse *tabloids* weet hebben van de innige band tussen de antieke Diana en Camilla, vraag ik mij af.

Mijn eigen tante Camilla was trouwens ook een strijdbaar type. Gedurende haar lange leven liet zij zich de Camembert niet van haar stokbrood eten! En wie weet is de plantennaam *Camelia* afgeleid van die van de Romeinse vechtjas Camilla.

Dan komt de cirkel toch mooi rond!

## UIT FIETSEN

Wat zou ik er niet voor geven  
met moeder uit fietsen te gaan  
nog een keer het paadje te nemen  
langs achter de tennisbaan

om aan de broekdijk gekomen  
naar het dorp N. af te slaan  
tot bij de oude watermolen  
waar in een donkere gaard

vervuld van merels en rozen  
een lieflijk kapelletje staat  
mijn moeder oogt blij en tevreden  
haar blauwste zomerjurk aan

alles is nu zo volkomen  
om nooit meer huiswaarts te gaan  
waarom kan alleen nog in dromen  
wat ooit ik beleefde bestaan?

## LANGSTE DAG

De kastanjes dragen al flinke bolsters.  
De zonnebloemen reiken tot de knie.  
De laatste koolmees heeft het nest verlaten.  
Het is zomer, vóór ik het weet of zie.

De langste dag is alweer aangebroken  
De dag waarop mijn vader jarig was.  
Van nu af gaan de dagen korten  
Terwijl het gisteren nog lente was.

In welk seizoen verkeer ik in mijn leven?  
Hoogzomer? Of ben ik al in de herfst?  
Ik weet het niet, ik wil het ook niet weten!  
Wil iemand weten hoeveel tijd hem rest?

## **De Put**

Ik ben twee. Het is voorjaar. Ik speel met twee zusjes in de zandbak achter ons huis. Ik ben een vliegtuig en draai rondjes, met gestrekte armen en de ogen dicht. Mijn zusjes bakken taartjes.

Dan val ik in een duikvlucht achterover de openliggende beerput in, waar ik kopje onder ga in de familiale uitwerpselen. Mijn vingertjes vinden een levensreddende richel in de put. De zusjes beginnen luid te schreien, waarop vader komt aansnellen uit de boomgaard.

Foeterend op de slordige knecht die vergeten was de deksel op de put te doen, haalt hij mij met een emmer aan een touw naar boven en draagt mij de huiskamer in. Daar zuiveren mij een teil met warm water en zeep en vele bekkers, kokhalzend gedronken, hete melk van alle ongerechtigheden.

Later is mij in de familiekring nog vaak de ironie van mijn lichtblonde haren nagedragen.

Die zou ik te danken hebben aan de blekende kracht van de ammoniak in het onsmakelijke dompelbad.

## Stiena

Stiena, zo heette ze, de eerste liefde van mijn leven. Zij hielp als ‘dienstmeisje’ (zoals het toen heette) ons kinderrijke gezin draaiende te houden, terwijl moeder in onze winkel aan huis stond en vader met paard en kar de baan op was om melkwaren te venten. We hebben nog een foto waaruit blijkt dat ze ook wel eens bij-sprong in onze winkel: Het Zuivelhuis.

Stiena moet heel wat met mij te stellen hebben gehad. Volgens de familieoverlevering weigerde ik als peuter iedere vorm van voedsel. Elke toegestoken lepel of vork stuitte op een weer-pannige linker- dan wel rechterwang. Alleen Stiena lukte het mijn mond open te krijgen, door speciaal voor mij een verhaaltje te vertellen of een liedje te zingen. Vooral het tamelijk lugubere lied *De koningin van Lombardije* moet bij mij in de smaak gevallen zijn.

Stiena had een, met volle zwarte krullen omrand, lief gezicht, vurige donkere ogen en een melodieuze stem met een warm en donker timbre. Er moeten Spaanse genen in het spel geweest zijn, wat mij niet zo verwonderlijk lijkt, aangezien zij uit een oud Brabants geslacht stamde.

Als jongetje moet ik vele malen luidkeels verkondigd hebben, dat ik later, als ik groot was, met Stiena zou trouwen en dat ik voor ons samen de kost zou verdienen, en wel als kok. Liefdesbetuiging én beroepskeuze wortelden ongetwijfeld in mijn diepe dankbaarheid voor Stiena 's bereidwilligheid om mij, ondanks haar zorg voor nog 7 andere kinderen, op de eerder beschreven, omslachtige manier in leven te houden.

Stiena heeft niet op mij gewacht. Op zekere dag is zij in het huwelijk getreden met een al wat oudere rijwielhandelaar uit een aardig dorpje in de Kempen, met wie zij een mooi ge-



zin gesticht heeft. Of haar Jan, behalve fietsen repareren, ook goed kon koken, weet ik niet. Zelf ben ik geen kok geworden en met de liefde is het ook heel anders gelopen. Maar zonder Stiena was ik helemaal nergens gekomen.

## DE SWITCH

Hij was pas vijftien en wilde dichter worden  
van verzen bol van herfst en nostalgie.

Hij las Jan Hanlo, Lucebert en Hans Lodeizen  
bedwelmde zich aan Baudelaire 's magie.

Zij inspireerden hem om zelf te dichten.

Soms liet hij anderen lezen wat hij schreef.

Ze vonden zijn werk roerend en toch licht en  
allengs raakte hij poëtisch goed op dreef.

Toch geldt ook hier: het kan zomaar verkeren.

Hij dicht nog steeds, maar niet meer op papier.

Hij vond zijn weg in culinaire sferen  
en roert in pannen, kokend van plezier.

Hij creëert nu zeldzame recepten.

Geen pottenkijker mag zijn kookkunst zien.

Een enkeling mag zijn creaties testen  
die hij woordeloos en toegewijd bedient.

Wanneer voldaan zijn gasten zijn vertrokken  
en hij bijkomt in zijn rijk van glas en chroom  
wil hij nog wel eens denken aan die jongen  
die jongen van pas vijftien, met een droom.

## **Rosi**

Het was in de zomer van 1957. Ik logeerde als jochie van 8 op de boerderij van oom Fried en tante Cisca in het toen nog landelijke Brabantse dorp Woensel. Met zijn enorme hooizolder, stallen met koeien en varkens, grote kippenren en rijk beladen kersenbomen, was de boerderij natuurlijk een paradijs voor mij, nieuwsgierig en speelziek kind.

Wat deze vakantie bijzonder maakte was de aanwezigheid van Rosi, een spichtig en levendig meisje met lang zwart haar en grote donkere ogen. Zij werd mijn eerste vriendinnetje. Extra spannend aan mijn speelkameraadje was het feit dat ze -via Wenen- helemaal uit Hongarije naar Nederland was gekomen. Om een zomervakantie lang aan te sterken op het Brabantse platteland in het gastvrije gezin van mijn oom en tante.

Rosi en ik konden elkaar natuurlijk niet verstaan. Maar dat bleek geen enkele belemme-

ring om eindeloos met elkaar 'vadertje en moedertje' te spelen in onze zelfgebouwde hut op het boerenerf, of verstoppertje op de geheimzinnige en heerlijk geurende hooizolder.

Waarom kwam deze herinnering aan Rosi en mijn gastvrije oom en tante nu weer bij me naar boven? Ik las vanmorgen in de krant dat Hongarije weigert mee te doen aan het Europese plan om de opvang van asielzoekers over de EU-landen te verdelen.

De boerderij van oom Fried en tante Cisca is al lang gesloopt om plaats te maken voor een nieuwbouwwijk. Zelf zijn ze ook niet meer onder ons. Maar hun spontane daad van naastenliefde strekt hun voorgoed tot eer.

## **Zoon van het Licht; herinneringen van een oud-misdienaar.**

*Ik zal opgaan naar het altaar van God.*

*Naar God die mijn jeugd verblijdt.*

Met deze dialoog openden priester en misdienaar, na het slaan van een kruisteken, de Heilige Mis. In het Latijn natuurlijk. We schrijven eind jaren vijftig, toen mij als jongetje het Mislatijn en de andere kneepjes van het nobele dienstwerk op het altaar werden bijgebracht; door Eerwaarde Zuster kosteres, die haar pupillen vóór elke mis streng controleerde op schone nagels en een dito zakdoek. Bij een vuile of ontbrekende zakdoek werd je zonder pardon naar huis gestuurd om aan je moeder een fris-gestreken exemplaar te vragen.

Maar dat was nog niet alles! Speciaal bij mij wreef de rector van het nonnenklooster waar ik diende, een Augustijner pater, elke ochtend voor de vroegmis mijn in-bleke wangetjes op, om mijn hoofd (en zijn eigen hart?) te verwarmen.

Wie het niet heeft meegemaakt, kan het zich waarschijnlijk moeilijk voorstellen, hoe fascinerend het was om als kind deelgenoot te zijn van de rooms-katholieke liturgie, vooral tijdens de hoogtepunten in het kerkelijk jaar. Het diepe geluksgevoel waarmee je als 'kruipengel' de kerstnacht mis beleefde, ondanks het ongemak van de harde en koude plavuizen onder je jongenskniptjes en de lastig flakkerende kaars die je langdurig met beide handen moest vasthouden. En vooral ook het gevoel in iets groots opgenomen te zijn, tijdens de nachtelijke riten van water en vuur in de paasnacht.

De overvloed aan religieuze beelden, rituelen en gezangen, de feestelijke sfeer van bloemen, wierook en kaarslicht: ze vormden voor het gevoelige kind dat ik was de eerste inwijding in de wereld van de schone kunsten, waarvoor ik nog altijd dankbaar ben.

## GELOOF

Telkens als ik een kerk bezoek  
geloof ik alles wat wordt voorgebeden.

Het merkteken van een roomse jeugd  
leidt nu eenmaal een taai leven.

Onwillekeurig voel ik de nabijheid  
van Onze Lieve Heer

En ergens boven kijkt ons Moeder  
weer tevreden op mij neer.



## MEESTER

Wist ik maar waarom  
vandaag ineens  
het beeld terugkwam  
van meester in de tweede klas  
die ik mateloos vereerde  
zoals alleen een kind van zeven  
een groot mens vereren kan.

Meester die elke zaterdag  
als het laatste lesuur aanbrak  
zo sierlijk demonstreerde  
hoe in één krijtstreepje op het bord  
een wonderschone tekening stak  
die mijn prille fantasie  
de eerste tintelingen gaf.

Meester die niet lang daarna  
voor de ogen van zijn bruid  
de Middellandse Zee inzwom  
om nooit terug te keren  
tot ik vandaag onverwacht

zijn vriendelijke knipoog zag:  
wist ik maar waarom!

## VADER HELPEN

Het is schoolvakantie.

Ik zit op de melkkar van mijn vader.

Het is een warme zomermiddag.

Vader drinkt koffie bij een klant.

Ik neem af en toe een slokje

karnemelk uit een fles

heerlijk koel nog.

De wijzers op de torenklok van de dorpskerk  
gaan tergend langzaam.

Vanavond ga ik lezen.

Ik had weer mooie cijfers op mijn rapport.

Vader is trots op mij.

(Op een dag zal ik hem teleurstellen  
maar dat weten we nog niet.)

Eindelijk komt vader opgewekt naar buiten  
een goede sigaar in de mondhoek  
de venttas over zijn kaki werkkieel.

Vader spuwt op de grond, klakt met zijn tong  
en pakt de teugels van het paard.

Enkele meters verderop in de straat  
komen paard en wagen weer tot stilstand.

Ik bel aan bij de volgende klant.

## MULDERS

Vlieren in bloei langs de spoorbaan.  
Herinnering aan lang vervlogen lenteavonden  
dat ik met de andere kinderen in de straat  
verstoppertje speelde tot het duisterde

of in een beukenhaag naar meikevers speurde  
om in een luciferdoosje te bewaren  
en 's anderendaags op het schoolplein  
voor kauwgum of knikkers om te ruilen.

De vlieren bloeien ook dit voorjaar weer.  
Zouden er nog kinderen op “mulders” jagen?

## TWAALF

't Was in de week na Pasen  
we waren twaalf jaar oud  
ik kroop achter mijn vriendje  
door het dichte kreupelhout.

Het geelgroen van de wilgen  
de frisse lentelucht  
ik vond het heel opwindend  
maar 't meeste zijn gerucht.

Ver van de bewoonde wereld  
was hij er voor mij alleen  
elk woord, elke beweging  
ging mij door merg en been.

Nooit zal ik meer vergeten  
welk geluk mij overkwam  
toen wij, rug aan rug gezeten  
rust namen voor een boterham.

Nu, zoveel jaren ouder  
voel ik nog de tederheid  
van zijn warme schouder  
en zijn onwetendheid.

## ALS IK VIJFTIG WORD

Als ik vijftig word  
wil men een groot feest  
maar ik wil vluchten  
weer het jongetje zijn van twaalf  
dat over de akkers dwaalt  
korenbloemen plukken  
klaprozen margrietten  
voor de looper van de  
processie op Sacramentsdag  
jaarlijks zo kunstzinnig  
door onze zielenherder  
in het kerkplein aangelegd.

Als ik vijftig word  
wil men een groot feest  
maar ik wil vluchten  
naar de zolder op de  
boerderij van oom Fried  
stapels Panorama's  
lezen Donald Ducks  
stiekem snoepen van



de aan slingers geregen  
gedroogde appelschijfjes  
terwijl onbestemde verlangens  
mij stil en zoetjes plagen.

Als ik vijftig word  
wil men een groot feest  
maar ik wil vluchten  
naar mijn plekje achter  
de schuur van ons huis  
met poep geheime tekens  
schrijven op de muur  
plannen beramen om  
kikkers op te blazen  
en plechtig te begraven  
en mij oprecht verbazen  
om een onbegrepen leven.

## AAN EEN TITAAN

In het dorp waar ik eens woonde  
stond een grote lindeboom  
die de roem van eeuwen toonde  
met een metershoge kroon.

Reeds de oudsten der Germanen  
kwamen onder hem bijeen  
om het volk tot deugd te manen  
en men hing er wel eens een.

In mijn eigen jongensjaren  
hield de boom mij in zijn ban.  
Het is moeilijk te verklaren  
wat zo'n boom betekenen kan.

Kwam het door zijn reuzenomvang  
of de rimpels in zijn bast?  
Of was ik er stiekem bang van  
dat hij onverklaarbaar was?

Maar, helaas, de boom is heden  
niet meer wat hij is geweest.  
Slechts een stronk is nog gebleven  
van wat bemind werd en gevreesd.

Eeuwen was de boom een baken  
in de oceaan der tijd.  
Door dit vers voor hem te maken  
werd zijn ondergang een feit.

## VREEMD

Van de vijver in het park  
is de bodem bijna zichtbaar.

De eenden leven vreemd  
in de ogen van de mens.

## TREURWILG

Hoe wordt een boom een treurwilg?  
vroeg ik mij telkens af

wanneer ik als kind de enorme treurwilg zag  
die zich in het park van mijn geboortedorp  
over de vijver boog.

Welk verdriet is zo groot dat een boom  
voorgoed zijn takken neer laat hangen?

Weer zo een vraag waarop het leven later  
mij geen enkel antwoord gaf.

## BUKKENDE BOERENVROUWEN

Nog zie ik hem dwalen waar de akkers waren  
achter het godshuis van het boerendorp  
een en al oog voor hun schrale pracht.

Niet om de bloemen te plukken in het veld  
zoals ik als jongen deed een leven later  
maar om het bukken van vrouwen te tekenen.

Niet voor de lust waarvan men hem verdacht  
noch uit hovaardig mededogen: het was  
zijn roeping zo haar bestaan te zegenen.

## NA DE MAALTIJD

Waar luxehuizen zijn verrezen  
langs fraai beplante buitendreven  
ploeterden ooit boeren en boerinnen  
vereeuwigd in zijn tekeningen.

Zij leefden van wat Brabants aarde  
armzalig aan gewassen baarde  
weefden in benauwde huisjes  
vergingen onder houten kruisjes.

Vincent van Gogh wordt niet vergeten  
maar die hij aardappelen zag eten  
wat is van hun bestaan gebleven  
dan wat tot Kunst is opgeheven?

## VINCENTS AFSCHEID VAN NUENEN

Van Nuenen afscheid nemen viel hem zwaar.  
Hij zou de boeren en de wevers missen  
wier hard bestaan hij met inkt en krijt en verf  
in onuitwisbare beelden had vereeuwigd.

Van Nuenen afscheid nemen viel hem zwaar.  
Hij zou het Brabants landschap missen  
met zijn hoge peppels en zonsondergangen  
die zijn ogen branden deden als zijn hart.

Van Nuenen afscheid nemen viel hem zwaar.  
De warmte van de Schafrats zou hij missen  
hun gastvrij huis vol kinderstemmen  
zijn ruim maar volgestouwd atelier.

Niet missen zou hij de kille pastorie  
noch het mangelhok dat hem benauwde.  
Het was in de kosterswoning dat Vincent  
zijn grootste boerenwerken schiep.



## ER IS GEEN TERUG

Terug in 't groene paradijs van onze kindertijd  
het broekbos inlopen en in een kuil vallen  
door mijn vriendje en mij gegraven.

Stuiten op de dam die we eigenhandig  
bij elkaar sprokkelden in de bedding  
van de beek die het bos doorklieft.

Daarachter is een enorm stuwmeer gevormd  
waarin onze jeugd voorgoed is verdronken  
met onze spelletjes - onschuldig als

de stekelbaarsjes die we mee naar huis namen  
voor een kortstondig bespied bestaan  
in een weckfles gevuld met water uit de kraan.

## INSPIRATIE

Mijn leven is een wandtapijt  
met kleuren die verbleken

en hier en daar een draadje los  
maar nog niet echt versleten.

Ik hang het aan een waslijn  
van woorden om te luchten.

Ik grijp het vast en klop het fors.  
Jezus, wat een stof geeft dat:

genoeg om nog een leven lang  
met gulle hand te dichten!